

POSTANOWIENIE

26 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

na posiedzeniu niejawnym 26 września 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa B.B.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 6 października 2021 r., I ACa 198/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej;

2. zasądza od Bank 1 spółki akcyjnej na rzecz B.B. kwotę 5417 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas do dnia zapłaty po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu.

UZASADNIENIE

Bank 1 Spółka Akcyjna w W. (dalej zamiennie: „pozwany”, „skarżący”) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 6 października 2021 r., I ACa 198/21, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na zarzucie jej oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) mającej się wyrażać w ewidentnej

wadliwości zaskarżonego orzeczenia, wiążącej się z zarzutem skargi kasacyjnej – naruszenia art. 840 k.p.c.

Powódka w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą kasacyjną, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia zapłaty oraz kwotą 17 zł tytułem zwrotu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Decyzją Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z dnia 29 września 2022 r. znak [...], z dniem 3 października 2022 r. w stosunku do pozwanego Banku została wszczęta przymusowa restrukturyzacja w postaci przeniesienia na instytucję pomostową praw majątkowych i obowiązków tego Banku (art. 191 ust. 1 w zw. z art. 188 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, jedn. tekst: Dz. U. z 2022 r., 793 ze zm.). Ponieważ w niniejszej sprawie przedmiotem sporu jest typowy kredyt złotówkowy, nie mają do niej zastosowania, przewidziane w tej decyzji wyłączenia praw i zobowiązań majątkowych. Aktualnie instytucją pomostową, która wstąpiła w miejsce pozwanego Banku S.A. na podstawie art. 191 ust. 1 *in fine* ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, jest Bank 2 S.A., który od 13 października 2022 r. działa pod nazwą Bank S.A. (k. 58 v.)

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia

skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powołując się na oczywistą zasadność skargi. Przesłanka ta zachodzi wówczas, gdy zarzucane naruszenie prawa spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Skarżący opiera swoją argumentację co do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej na założeniu o nieprawidłowym zastosowaniu art. 840 k.p.c. przedstawiając wywód dotyczący istoty powództwa przeciwegzekucyjnego i przesłanek jego dopuszczalności. Wywód ten *in abstracto* nie budzi wątpliwości, jednak skarżący nie wyłuszczył we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania tego, w jakim związku pozostaje on z zarzutem jej oczywistej zasadności. Skarżący nie wyjaśnił również, w jaki sposób zarzut ten wiąże się z zamykającym wniosek cytatem z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego.

Wiele wskazuje na to, że w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania dokonano istotnego skrótu myślowego, który uniemożliwia merytoryczną jego ocenę. Sąd Najwyższy nie może jednak domyślać się intencji stojących za enigmatycznymi sformułowaniami wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Rozpoznając taki wniosek Sąd Najwyższy nie dokonuje bowiem analizy podstaw kasacyjnych i nie może poszukiwać w nich argumentów na rzecz tezy o „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej”. Zarzuty podniesione

w podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) stanowią odrębną część skargi kasacyjnej i nie podlegają rozpoznaniu na etapie rozpoznawania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przyjęcia skargi do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący we wniosku powinien więc samodzielnie (odrębnie od podstaw kasacyjnych) wskazać i wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania jako oczywiście uzasadniona (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 17 listopada 2021 r., II PSK 174/21; 4 lutego 2014 r., II UK 458/13; 23 marca 2022 r., I PSK 221/21; 31 sierpnia 2022 r., I CSK 3436/22; 3 marca 2023 r., I CSK 2765/22).

Nie ulega przy tym wątpliwości, że możliwość stwierdzenia uchybienia mającego istotny wpływ na wynik sprawy, odbywa się przez pryzmat podstaw materialnoprawnych zaskarżonego skargą kasacyjną rozstrzygnięcia. W celu zweryfikowania prawidłowości wydanego w sprawie wyroku i stwierdzenia oczywistej zasadności skargi, winno być brane pod uwagę w szczególności prawo materialne, jako że jest decydujące o wyniku sprawy. W tym stanie rzeczy sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tylko w oparciu o przepis proceduralny, w przypadku zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – jest niewystarczające, nie pozwala bowiem na stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2023 r., I CSK 5874/22).

Ubocznie należy również wskazać, że skarżący błędnie formułuje podstawy skargi kasacyjnej i w części poświęconej zarzutom prawa materialnego umieścił zarzut naruszenia art. 840 § 1 k.p.c., który niewątpliwie należy do sfery procesowej.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z § 1 pkt 4 a *contrario* k.p.c. O kosztach postępowania rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[K.O.]

[ms]

